

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/40/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120313481
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:6120313481.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Jána Burika, v spore žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, právne zastúpeného: JUDr. Tomáš Zboja, advokát, so sídlom W. X, XXX XX T., proti žalovanému: Groupama Biztosító Zrt., so sídlom Erzsébet királyné útja 1/C, 1146 Budapest, Maďarsko, reg. č. 01-10-041071, vo veci jeho organizačnej zložky: Groupama poisťovňa a. s., pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom Miletičova 21, 821 08 Bratislava, IČO: 47 236 060, právne zastúpenému: JAVOR - TOKÁR advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Stará Vajnorská cesta 37, 831 04 Bratislava, IČO: 36 264 750, o zaplatenie sumy vo výške 4.275,94 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 24C/50/2020-113 zo dňa 10. decembra 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobca **m á** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 4.275,94 eur (výrok I.). O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na ich náhradu v celom rozsahu (výrok II.).

2. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že nárok na náhradu nájomného za náhradné vozidlo vznikol vlastníkovi poškodeného vozidla. Vlastníkovi vozidla, ktorého držiteľom a užívateľom je iná osoba, nemožnosťou užívania tohto vozidla počas jeho opravy nevzniká žiadna ujma. Potreba nájmu náhradného vozidla vzniká držiteľovi a užívateľovi poškodeného vozidla. Nájomné, ktoré na takéto náhradné vozidlo vynaloží, je potom škodou na jeho majetku. Nárok na náhradu nájomného za náhradné vozidlo v dôsledku poistnej udalosti teda vzniká držiteľovi poškodeného vozidla, ktorý toto vozidlo užíva, je nútený prenajať si náhradné vozidlo na uspokojovanie svojich potrieb a zaplatí nájomné za toto náhradné vozidlo. Pre úplnosť súd prvej inštancie uviedol, že predmetom daného konania nebola škoda na veci, ktorá bola predmetom konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, na ktoré žalovaný poukazoval. Rozhodnutie ústavného súdu v uvedenom konaní preto nebolo použiteľné v danom konaní. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že žalovaný namietal primeranosť vyúčtovaného nájomného za náhradné vozidlo. Uviedol, že vykonal prieskum trhu, pričom predložil cenníky z internetových stránok troch autopožičovní a za primerané nájomné považoval priemer nájomného, vyplývajúceho z týchto cenníkov za rovnaké vozidlo a rovnakú dobu trvania nájmu. Žalobca sa k týmto námietkam žalovaného vyjadril tak, že z predložených cenníkov nebolo možné zistiť dostupnosť náhradného vozidla v danom mieste a čase a podmienky ich nájmu, pričom na

rozdiel od iných autopožičovní žalobca nepožadoval zaplatenie depozitu ani nájomného alebo jeho časti vopred. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že napriek tomu, že poškodený bol tiež povinný predchádzať vzniku škôd a nemá nárok na náhradu akéhokoľvek nájomného za náhradné vozidlo, žalovaný dostatočným spôsobom nepreukázal, že vyúčtované nájomné by bolo neprimerané v danom mieste a čase. Súd prvej inštancie predovšetkým dospel k záveru, že napriek potrebnej obozretnosti poškodený nebol povinný vykonávať prieskum trhu s nájmom vozidiel a vyhľadávať autopožičovňu s najnižším nájomným, že predloženie troch cenníkov iných autopožičovní s nižším nájomným samo o sebe nepreukazovalo neprímeranosť vyúčtovaného nájomného (aj vzhľadom na vyššie uvedené nepožiadovanie akýchkoľvek platieb vopred, ktoré má vplyv na túto jeho primeranosť) a že žalovaný nepreukázal dostupnosť ponúkaných vozidiel v danom mieste a čase, prípadne jej podmienky. Súd prvej inštancie teda mal preukázané, že právnenému predchodcovi žalobcu vznikol proti žalovanému nárok na náhradu nájomného za náhradné vozidlo v uplatnenej výške a že žalovaný ho uspokojil iba čiastočne. Žaloba bola podľa súdu prvej inštancie dôvodná, a preto jej súdu prvej inštancie v plnom rozsahu vyhovel. Napokon súdu prvej inštancie uviedol, že vo veci mal plný úspech žalobca, preto mu priznal náhradu trov konania proti žalovanému v celom rozsahu.

3. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný s tým, že namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa žalovaného súd prvej inštancie vo svojom stručnom rozhodnutí uviedol, že sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že nárok na náhradu škody za poškodenie motorového vozidla za prenájom náhradného vozidla patrí vlastníkovi vozidla, ale podľa súdu patrí výlučne držiteľovi. Žalovaný počas konania poukázal na nález Ústavného súdu SR III. ÚS 266/2014 zo dňa 16.12.2014, kde ústavný súd v závere svojho rozhodnutia uviedol: „ak súd prizná navrhovateľovi ako leasingovému nájomcovi, ktorý nebol vlastníkom zničenej veci - motorového vozidla, aktívnu vecnú legitimitáciu na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej na veci, koná v rozpore s ustálenou judikatúrou súdov“. Žalovaný počas konania predložil súdu prvej inštancie technický preukaz od poškodeného vozidla Mercedes GLK, z ktorého vyplývalo, že vlastníkom poškodeného vozidla nebola Súkromná základná škola ako držiteľ vozidla, ale bola ním leasingová spoločnosť Mercedes-Benz Financial Services Slovakia, s.r.o. Predmetom daného konania bola náhrada škody, ktorá vznikla v dôsledku poškodenia vozidla Mercedes GLK, čo vyplýva aj zo samotnej žaloby, a preto nie je možné považovať názor súdu prvej inštancie o tom, že v tomto konaní sa nejedná o nárok na náhradu škody na veci, za správny. Žalovaný počas konania uvádzal, že rozporuje len výšku denného nájomného za jeden deň prenájom vozidla Škoda Kodiaq. Žalobca ako prenajímateľ náhradného vozidla účtoval poškodenému denné nájomné vo výške 89,76 eur/1 deň prenájom vozidla, pričom z predložených voľne dostupných cenníkov vyplývalo, že najvyššie denné nájomné za rovnako vozidlo Škoda Kodiaq pri krátkodobom prenájme je vo výške 69,- eur/deň, pričom každá z autopožičovní pri dlhodobjšom prenájme nad 30 dní nájmu, ponúka toto vozidlo v priemere za 46,12 eur/deň. Z predložených cenníkov podľa žalovaného mal súd prvej inštancie dostatočne preukázané, že žalobca prenajímal poškodenému náhradné vozidlo za neprímerane vysokú cenu denného nájomného, a to aj vzhľadom na dĺžku prenájomného vozidla poškodeným od žalobcu v dĺžke 98 dní. Žalovaný konštatoval, že súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný dostatočne nepreukázal, že žalobcom vyúčtované denné nájomné za prenájom náhradného vozidla by bolo neprímerané v danom čase a mieste. Žalovaný nevie, akým iným spôsobom by chcel mať súd za preukázané, že rovnaké vozidlo, ako prenajímal žalobca poškodenému, sa v rovnakom čase a mieste prenajíma bežne za omnoho nižšie denné nájomné, ako predložením cenníkov, ktoré žalovaný poskytol súdu, kde sú uvedené ceny nájmov za dané vozidlá. Súd prvej inštancie preto vôbec nezohľadnil predložené dôkazy a žiadnym spôsobom sa s týmito dôkazmi vo svojom rozhodnutí nevysporiadal. Súd prvej inštancie na jednej strane uviedol, že poškodený má sám predchádzať vzniku škôd, ale na druhej strane súd uviedol, že poškodený už nemusí hľadať autopožičovňu s najnižším denným nájomným. Podľa žalovaného ak poškodený nemá povinnosť spraviť si prieskum trhu a prenajať si vozidlo s primeraným denným nájomným, škoda, ktorá vznikne týmto konaním poškodeného, ktorý si prenajíma náhradné vozidlo za omnoho vyššie nájomné než je v danej lokalite a čase bežné, musí znášať škodu, ktorá mu týmto konaním vznikne. Podľa žalovaného nie je možné považovať preukázateľne vysoký denný nájom náhradného vozidla poškodeným v porovnaní s inými autopožičovňami pri porovnávaní rovnakého vozidla za oprávnený len preto, že poškodený si nemusí robiť prieskum trhu a prenajať si lacnejšie vozidlo, lebo má postavenie poškodeného. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí poukázal na najlacnejšie náhradné vozidlo, pričom táto argumentácia súdu

nemá oporu v konaní, nakoľko žalovaný vôbec nenamietal, že poškodený si mal prenajať najlacnejšie náhradné vozidlo. Vzhľadom na vytýkané nedostatky napadnutého rozsudku Okresného súdu Martin pod sp. zn. 24C/50/2020 zo dňa 10.12.2021 žalovaný navrhuje Krajskému súdu v Žiline, aby žalobu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania. V prípade úspechu žalovaného v konaní, si žalovaný uplatňuje nárok na náhradu trov konania.

4. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca, pričom uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, zákonný a dostatočne odôvodnený. Súčasne podotkol, že žalobca aj naďalej zotrváva na všetkých svojich doterajších tvrdeniach a stanoviskách. Tvrdenia žalovaného, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, považuje za neopodstatnené. Tiež konštatoval, že vzhľadom na skutkové okolnosti a vykonané dokazovanie mal uplatnený nárok žalobcu za preukázaný z predložených listinných dôkazov, ktoré aj v napadnutom rozsudku špecifikoval. Právne posúdenie a odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu v otázke namietanej aktívnej legitímácie žalobcu považuje za zrozumiteľné a správne. Záverom uviedol, že všetky námietky žalovaného uvedené v predloženej odvolaní zo dňa 26.01.2021 považuje za neopodstatnené, a preto navrhuje, aby odvolací súd postupoval podľa § 387 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 24C/50/2020-113 zo dňa 10.12.2020 potvrdil ako vecne správny. Súčasne žiadal priznať žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania žalovaného v rozsahu danom ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

6. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

7. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

8. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného, formulovanú v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (ustanovenie § 380 ods. 1 CSP).

9. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

10. Námietku žalovaného, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Podľa odvolacieho súdu súd prvej

inštancie vzhľadom na skutkové okolnosti a vykonané dokazovanie mal uplatnený nárok žalobcu za preukázaný z predložených listinných dôkazov, ktoré v napadnutom rozsudku riadne špecifikoval.

11. Podľa krajského súdu neobstojí námietka žalovaného ohľadne nesprávneho právneho posúdenia a odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v otázke namietanej aktívnej legitímácie žalobcu. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v bode 9., kde súd prvej inštancie jasne uvádza, že „...vlastníkovi vozidla, ktorého držiteľom a užívateľom je iná osoba, nemožnosťou užívania tohto vozidla počas jeho opravy nevzniká žiadna ujma. Potreba nájmu náhradného vozidla vzniká držiteľovi a užívateľovi poškodeného vozidla. Nájomné, ktoré na takéto náhradné vozidlo vynaloží, je potom škodou na jeho majetku. Nárok na náhradu nájomného za náhradné vozidlo v dôsledku poisťnej udalosti teda vzniká držiteľovi poškodeného vozidla, ktorý toto vozidlo užíva, je nútený prenajať si náhradné vozidlo na uspokojovanie svojich potrieb a zaplatí nájomné za toto náhradné vozidlo.“ Z uvedeného je zrejmé, že od škody spôsobenej na samotnom vozidle, ktorej náhrada prislúcha vlastníkovi vozidla, treba odlišovať škodu spočívajúcu v obmedzení v užívaní vozidla, ktorej náhrada prislúcha oprávnenému držiteľovi vozidla tak, ako to správne uviedol žalobca. Krajský súd zdôrazňuje, že uvedené napokon rozlišuje aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 266/2014 zo dňa 16.12.2014, na ktorý poukazuje žalovaný a v ktorom je uvedené, že aktívnu vecnú legitímáciu na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej na veci má vlastník zničenej veci. Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku preto správne konštatoval, že predmetom konania nie je škoda na veci, ktorá bola predmetom konania pred Ústavným súdom SR, a preto toto rozhodnutie v danom prípade nemožno aplikovať. Krajský súd pokladá za nesprávny právny názor žalovaného, že nárok na náhradu nákladov vynaložených na nájom náhradného motorového vozidla počas opravy poškodeného vozidla vzniká výlučne vlastníkovi vozidla.

12. Námietku žalovaného ohľadne nesprávneho právneho posúdenia vyhodnotil odvolací súd za neopodstatnenú, nakoľko v prípade právneho posúdenia sa jedná o činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad (z rozhodnutia Krajského súdu Košice sp. zn. 2Co/81/2019 z 19.09.2019).

13. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že ak žalovaný namietal tvrdenia a dôkazy o výške a dôvodnosti žalobcom uplatnenej škody, bolo na žalovanom, aby poskytol súdu v rámci dokazovania nielen tvrdenia, ale tiež hodnoverné dôkazy, ktorými by podložil svoje závery. K tomu však v danom prípade nedošlo, keďže žalovaný za účelom preukázania neprímeranosti dennej sadzby nájmu súdu predložil iba neúplné cenníky internetových autopožičovní, ktoré nemožno považovať za hodnoverný dôkaz, pričom žalovaný nijako nepreukázal, že z týchto cenníkov vychádzal pri určovaní dennej sadzby už v rámci likvidácie poisťnej udalosti. Aj podľa odvolacieho súdu žalovaným predložené najlacnejšie internetové cenníky nemožno považovať za objektívny a úplný prieskum trhu, keďže predmetné cenníky neodzrkadľujú skutočné náklady, ktoré poškodený musí v takomto prípade vynaložiť. Uvedené potvrdzujú aj podmienky prenájmu zverejnené priamo na webových stránkach autopožičovní, ktorých cenníky predložil sám žalovaný. Súd prvej inštancie preto opodstatnene dospel k záveru, že v prípade rovnakých zmluvných podmienok by cena nájmu bola v konečnom dôsledku vyššia ako požadovaná v prejednávanej veci. V tejto súvislosti tiež odvolací súd poukazuje na bod 10. odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde súd prvej inštancie konštatoval, že „...predloženie troch cenníkov iných autopožičovní s nižším nájomným samo o sebe nepreukazuje neprímeranosť vyúčtovaného nájomného (aj vzhľadom na vyššie uvedené nepožiadované akýchkoľvek platieb vopred, ktoré má vplyv na túto jeho primeranosť) a že žalovaný nepreukázal dostupnosť ponúkaných vozidiel v danom mieste a čase, prípadne jej podmienky“. Na základe uvedeného možno ustáliť, že súd prvej inštancie správne uviedol, že i keď je poškodený tiež povinný predchádzať vzniku škôd a nemá nárok na náhradu akéhokoľvek nájomného za náhradné vozidlo, žalovaný dostatočným spôsobom nepreukázal, že vyúčtované nájomné bolo neprímerané v danom mieste a čase.

14. Ďalšie argumenty žalovaného v odvolacom konaní odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vyporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby

zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku nastolenú stranou, je potrebné, aby bolo reagované len na podstatné a relevantné argumenty strán konania (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími irelevantnými okolnosťami prejednávanej veci, už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

15. Odvolací súd konštatuje, že v súdnej veci však súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil zákonom zodpovedajúcim spôsobom, pričom právo na súdnu ochranu nemožno zamieňať s právom strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s právom na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Z uvedeného dôvodu potom, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu, nedochádza k porušeniu daného práva. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných základných práv podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 344/2010 dosahuje len také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

16. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa súd prvej inštancie neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody žalovaného boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil.

17. Krajský súd zároveň potvrdil aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, ktorý vykazuje vecnú správnosť, nebol napadnutý odvolacími námietkami, ktoré by produkovali relevantnú odvolaciu argumentáciu vo vzťahu k nároku na náhradu konania.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania má žalobca v plnom rozsahu, keďže bol v odvolacom konaní proti žalovanému úspešný.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)